

dent, der er ansvarlig for denne Lov, og det er hans Parti i dette Ting og i det andet Ting, som vedtager dette Lovforslag; altsaa; det er dem, der ville det, det er dem, der med beraad Hu vælge dette Grundlag, at arbejde paa, og hvor kunne de saa sige, at, naar man vil have det Grundlag, kunde de ikke gøre andet! Det er deres eget Grundlag, hvad vilde de med det, naar det ikke duer? (Finansministeren [Strup] Det er Folketingets!) Det er Folketingets! Den ærede Konsejlspræsident har jo dog sat sit Navn paa dette Forslag og ogsaa forelagt dette Forslag, og hvis nu den ærede Konsejlspræsident siger, at det er den Del af hans Parti, som er her i Folketinget, der har paatvunget ham det, er det jo heller ingen Maade, hvorpaa den ærede Konsejlspræsident kan frigøre sig for Ansvar. Denne Argumentation ligner den, vi hørte, da vi havde Alderdomsforsøgelsen for, hvor den ene Del af Regeringspartiet sagde: Vi kunne ikke saa den anden Del længere med, vi staa hjælpeløse overfor dem fra den anden Side, og den anden Side sagde: Vi kunne ikke gøre det, men dette er en Argumentation, som er ganske umulig. Naar ærede Medlemmer forene sig om en bestemt Politik, maa de virkelig bære Ansvar i Fællesskab, og de kunne navnlig ikke skyde det over paa os, som staa udenfor i alle Maader. Naar den ærede Konsejlspræsident lykkelig er bleven Leder for et Flertal i Landstinget og Folketinget, kan han jo ikke være det paa den Maade, at han siger, at det er hans Venner i Folketinget, der tvinge ham til det og det. En Leder for Regeringen og Regeringspartiet lader sig jo ikke tvinge, men siger, hvor Stabet skal staa, og saa er den Ting færdig; eller ogsaa ophører han at være Leder for et saadant Parti.

Der er endnu en Ting, som jeg i denne Sag finder Anledning til at takke ærede Kollegaer for her i Tinget, og det er, at den Udvikling, som begyndte for 4 Maanedes siden, og som nu har sat de Blomster, vi nu skulle plukke i disse sidste 8 Dage, er gaaet saa hurtig, som den er gaaet. Det er en Udvikling, hvorpaa jeg bygger noget Haab om, at den ogsaa hurtig skal afblomstre, gøre sig færdig og igen blive overstaaet. Gaaft vist deler jeg ikke det Haab, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Hage) udtalte, at naar vi komme ind i næste Samling, ville de ærede Medlemmer være anderledes stillede og være til at forhandle med paa en helt anden Maade. Det tror jeg ikke. Jeg tror, at Børdet fanger her i denne Sag, som vi nu staa over for, og at vi ville se de ærede Medlemmer ikke

vende tilbage, ikke komme nærmere til den gammeltdags Forhandling her, men at de Stridt for Stridt og med Stormsridt ville fuldende det Løb, de nu ere inde paa, og jeg vil da kun sige, at det fornøjer mig, at det gaar hurtig, jo snarere vi blive færdige med disse ubehagelige Forberedelser, desto snarere komme vi ogsaa ind i den endelige Form for Forhandling, hvor det vil være en større Nødselse at forhandle med de ærede Medlemmer, naar de endelig finde et fastere og solidere Støde, end de, det maa de indrømme, indtage i dette Øjeblik, hvor de endnu staa saaledes, at de halvt ere der, hvor de vare før, og halvt ere de nye, de senere ere blevne. Jeg haaber, det inden ret lang Tid skal staa klart baade for dem selv og os andre, at det, de ere blevne, er det modsatte af, hvad de tidligere vare, og saa tænker jeg, de ville blive mere behagelige og mere imødetommende, end de ere i dette Øjeblik.

N. J. Larsen. Den ene og vigtigste Side af denne Sag, Spørgsmaalet om selve Østtatten, antager jeg, alle ere saa temmelig enige om, er uddebatteret, saa at der ikke kan siges videre for eller imod, end der allerede er sagt. Man kan saa Gentagelser og gamle Overdrivelser at høre, men med Argumenternes Række er det ude. Jeg skal derfor ikke dvæle videre ved denne Side af Sagen. For Øjeblikket ligger Bægten paa det andet og mere underordnede Spørgsmaal om den Maade, hvorpaa Østtatten søges gennemført, er heldig og forsvarlig eller ikke. Dog maa jeg tillade mig at bemærke, hvad selve Østtatten angaar, at i den Omstændighed, at man, som nu i Aften, fra Modstanderne af denne Stat kan høre stift modsatte Paastande, saaledes at den ene siger, at Østforbruget vil tage betydelig af, og at de paaregnede Millioner ville synke dybt, naar vi saa den nye Stat, medens andre ærede Medlemmer fra samme Side paastaa, at Millionerne ville vokse i Tidens Løb — naar vi ere komne saa vidt, at den ene ærede Modstander besørger den andens Paastande gendrevne, saa tror jeg, at det er et yderligere Businessbyrd om, at der ikke er mere at sige om denne Sag fra Modstandernes Side. Jeg forstaaer saa faare vel, at man i Mangel af saarlige eller reelle Argumenter tyer til — jeg tør ikke bruge det Ord, der kunde være naturligt, jeg vil kun sige, at jeg vel forstaaer, at man saa tyer til Sigtelser af politisk Bestaffenhed, at man mistænkeliggør, at man vil smugle den Forestilling ind, at vi, fordi vi mene, at stattefrit Bajerstøl ikke er en nødvendig Betingelse